

Nr 12.

Av herr **Ericsson, Aaby**, om ändring i vissa kommunallagar av bestämmelser om fullgjord skattskyldighet.

Enligt gammalt svenskt rättsbegrepp bör viss rättighet motsvaras av viss fullgjord skyldighet. Sålunda hava våra kommunallagar ända till den 1 mars 1919 innehållit, att, för att åtnjuta rätt att deltaga i beslut om kommunens angelägenheter, krävdes det fullgjord skatteplikt under de närmaste tre föregående åren. Genom lagar av den 23 december 1918, som tillämpas från här ovan först angivna datum, äger den rösträtt inom kommunen, som erlagt om ock endast ett års av de 3:ne sistförflutna, honom påförd utskyld till kommunen. Härigenom beviljas skatteskolikaren så att säga 33 proc. accord på sina skyldigheter till kommunen. Och icke nog härmed, enligt ovannämnda lagar kan den skattepliktige — ordet klingar nästan som ett hån i detta sammanhang — av de tre årens utskylder välja det, som för honom medför minsta utgiften. Har han sålunda för två år av de tre varit påförd skatt för jämförelsevis höga belopp, som han dock aldrig erlagt, men för det 3:dje endast påförts mantalspenning, så kan han, om han vill göra sig röstberättigad, endast erlägga denna, och med ens har han lika rätt med de medborgare, som ofta med möda och försakelse ordentligt erlagt sina utskyldsbelopp och kan sålunda besluta om utgifter inom kommunen för vars gäldande han, utan att förlora sin rösträtt, därefter undandrager sig att erlägga mer än ett års utskylder av tre.

En var rättänkande måste medgiva, att i ett sådant förhållande ligger något avita. Också har näppeligen någon lag väckt så mycket förargelse och anstöt som just de här ovan omförmälda bestämmelserna. — Så har varit förhållandet inom alla samhällsklasser och inom även de mest olikfärgade politiska partier.

Undertecknad kämpade förgäves på sin tid mot ifrågavarande lagars

tillkomst och riksdagens beslut därom. Under de gångna åren har jag emellertid blivit allt mera övertygad om önskvärdheten av, att lagarna i fråga ändrades snarast möjligt; och denna min mening, håller jag bestämt före, delas av det stora flertalet tänkande och pliktmedvetna medborgare i landet.

Mycket mera skulle kunna anföras till stöd för den åsikt, som anser en lagändring i föreliggande fall önskelig och nödig, men det här sagda torde vara tillfyllest och på grund därav anhåller jag få hemställa, att riksdagen ville besluta,

dels att § 8 mom. d i kungl. förordningen angående kommunalstyrelse på landet och § 9 mom. d i kungl. förordningen angående kommunalstyrelse i stad måtte erhålla följande lydelse:

Icke erlagt honom påförda utskylder till kommunen, vilka förfallit till betalning under de tre sistförflutna kalenderåren,

dels ock motsvarande ändring av förordningen om kommunalstyrelse i Stockholm.

Stockholm den 19 januari 1921.

Aaby Ericsson.